

Tělocvičná jednota Sokol Liberec I.

Nazdar!

Sokolské souzvuky

Prázdninové dvojčíslo

***č. 6 – 7 červen – červenec
2018***

Ročník 8.

.

***Budem si věrni
v zlých i dobrých dnech!
Pojď s námi každý
Kdo jsi dobrý Čech!***

(Píseň „Na shledanou na Strahově“ ze sletu r. 1948)

Obsah:

Úvodní slovo – *Podobnost čistě náhodná*

Metodika – *Relaxace – prázdniny a volný čas*
Hraju, hraješ, hrajeme si – i o prázdninách
A ještě jedna zajímavá hra na tábor
Jedeme na slet! Nezapomeňte – zdravotní pokyny

Nejenom pohybem živ je sokol

Národní identita

Všesokolské slety

František Pecháček – sokol, bojovník

Kaleidoskop –

Červen *Měl rád lidi, kteří se nebojí*

A zase atentát

První otevření Národního divadla

Otakar Španiel

Operace Barbarossa

Kmen Siouxů je statečný a dobře svůj kraj zná...

Literární vědec a básník – Pavel Josef Šafařík

Červenec

Zdeněk Burian – dobrodruh a vědec

Entebe – noc ze 3. na 4. července 1976

Nic není důležitější než svoboda

Přední osobnost české reformace – Tomáš Štítný za Štítného

Knossos na Krétě a A. J. Evans

Michail Jurjevič Lermontov

František Venclovský a kanál La Manche

Svědkové národní minulosti

Bolestné pomníky doma i v cizině

Buchenwald

Lom Amerika

Verdun

Konečně téměř doma – Dukla

Matka vlast – socha na Mamajevské mohyle

Národní památník lodi Arizona

Operace Overlord

Zprávy z jednot a žup

Sokolská župa Ještědská ve sletovém roce 2018 – župní přebor ZZZ

T. J. Sokol Přerov před 100 léty

Turistický pochod krajem Karoliny Světlé

Ještě jednou Sokol Český Dub – předání nového praporu

Závěrečné slovo – XVI. slet

Proseč pod Ještědem – prostor příštího přeboru ZZZ 2019

Předání nového praporu v Sokole Český Dub

(foto Mirek Brožek a Milan Pavlů)

Úvodní slovo

Podobnost čistě náhodná

Kdo sleduje veřejný, zvláště politický život v českém národě a má možnost pročítati časopisy všech stran a odstínů, ten s odporem odvrátí se od účastenství ve veřejném životě a raději do ústraní se uchýlí. Náš život veřejný prosycený jest zlobou, nesnášenlivostí, neupřímností, stranictvím, jež nešetří pracovníků obětavých, nezištných, poctivých a na druhé straně zakrývá, nebo alespoň omlouvá špatnost lidí blízkých. Veřejně činní lidé ve schůzích i v časopisech vytýkají si vzájemně lhaní, nadávání, podezírají se tu z posluhování vládě, tam opět ze sklonu k zpátečnictví, klerikalismu, úplatkářství a jiných nepěkných činů. Dnes ani lidé čistých rukou nejsou bezpečni před hanobením ze strany svých odpůrců politických neb osobních. Vidíme úsilí odstranit vlivné, pracovité lidi z veřejného života z toho důvodu, aby odpůrce byl oslaben.

Otráven jest vzduch v zemích českých mezi Čechy až k zalknutí. Sta, tisíce inteligentních, vzdělaných všestranně i odborně, nezištných, poctivých lidí stojí tu nečinně. Jsou odháněni od veřejné činnosti, kde své vědomosti a zkušenosti uplatnit by mohli v zájmu lidu, svého národa jen proto, že patří do jiných táborů. A jiní s odporem se odvracejí od účastenství ve veřejném životě a to nejenom v politice, poněvadž nechtějí vstoupit do bahna, v něm se brodit, blátem a jedem střikati po svých krajanech z toho důvodu, že že títo jinak smýšlejí, odchylné smýšlení mají.

Dnes počestnost, vzdělání, pevný charakter, práce, nezištnost nic neplatí, ač - li nejsou docela posměchem odbývány. Za to dobrá vyřídilka, přízeň diktátorů, značné jmění z něhož podporovati se mohou stranické účely, otevírají bránu k činnosti i lidem nehodným, často neschopným, nevzdělaným, vlastní prospěch hmotný, neb ukojení ctižádosti na zřeteli majícím.

Ptáte se, kdo a kdy to napsal? Já ne, i když bych k vyličení dnešního stavu společnosti použila obdobných výrazů a formulací. Docela náhodou jsem objevila článek nazvaný „Sokolstvo pro sjednocení národa“ v časopisu Sokol z března – dubna 1914. Myslím, že je to bez komentáře a ptám se: To jsme se od té doby nic nenaučili? Nepochopili jsme, že svým jednáním a naprosto scestným myšlením oslabujeme sílu národa, ale i každého z nás? Zamysleme se, prosím, je to na nás!

Ještě výzva lidem dobré vůle v pokračování zmíněného článku.

Potřeme hydry slabosti, korupce, nesnášenlivosti, povrchnosti a charakter neochvějný, vzdělání, počestnost, snášenlivého ducha, nezištnost, čisté ruce žádejme od všech lidí veřejně činných, zvláště od vůdců bez výmluvy. Mějme na zřeteli vše, co prospěti může celému národu, uznejme obětavost a práci jiných stran, neb pracovníků v jiných táborech stojících, neumlčujme své odpůrce pro národ nezištně pracující. Méně zaujatosti k pracovníkům odchylných názorů, větší zřetel k celku mějme a budoucnost národa z mysli nepouštějme!

Zmíněné a citované číslo časopisu Sokol vyšlo bezprostředně před začátkem první světové války, ve které šlo národu o všechno, především o svobodu a svébytnou existenci. Dnešní situace je značně odlišná. Nehrozí přímo válka jako bojový konflikt, ale bojujeme o svou národní identitu, udržení českého jazyka a kultury, bojujeme o národní společenství slušných lidí! Tenhle boj není o nic lehčí – je to boj všedního dne – tužme se!

Jarina Žitná

Metodika

Relaxace – prázdniny a volný čas

Napadlo vás někdy, jak se na nás podepisuje neustálý spěch, obava, že něco nestihneme, nedostatek spánku, časté neshody a problémy, které každý z nás musí řešit? Dlouhodobý stres se projevuje (kromě jiného) ztuhlostí svalstva a zmenšením pohyblivosti trupu, v horších případech i dalšími obtížemi, třeba bolestmi hlavy.

Proti stresu napomáhají cílená relaxační cvičení dlouhodobě prováděná. Nejsou obtížná, může je prakticky provádět každý, ale vyžadují čas.

Blíží se doba prázdnin a dovolených, kdy si najít chvíli pro sebe, není umění. Náhodou jsem našla zajímavý článek na toto téma. Vyzkoušeno to nemám, ale – i kdyby to nepomohlo - uškodit to v žádném případě nemůže. Článek, ze kterého jsem čerpala se jmenuje „*Progresivní relaxace*“ a popisuje metodu profesora chicagské univerzity Edmunda Jakobsena. Vychází z poznatku, že relaxace těla i mysli je podmíněna uvolněním kosterního svalstva.

Metoda vyžaduje soustředění – je totiž nutno uvědomovat si rozdíl mezi napětím a uvolněním svalů a svalových skupin. V praxi to znamená procvičování jednotlivých svalových skupin postupně. Stresové situace způsobují stahování svalů a jejich dlouhodobé nepřiměřené napětí – vhodné relaxační cvičení podle Jakobsena podporuje funkci imunitního systému, odstraněním stresu se snižuje i nebezpečí srdeční příhody a vysoký tlak.

Jak tedy na to!

- Cvičit je možno kdykoliv během dne, ale minimálně nejdříve hodinu po jídle.
- Volte klidné, čisté místo, dostatečně větrané, venku spíš stinné, s odpovídající teplotou! Necvičte za velkého vedra nebo v zimě.
- Na začátku zaujměte vhodnou uvolněnou pozici v lehu nebo sedu, paže i nohy volně položené.
- Přivřete nebo zavřete oči.
- Soustředme se na klidné nenásilné dýchání – (jako před usínáním). Dýcháme nosem, nádech i výdech přibližně asi 5 vteřin.
- Procvičování jednotlivých svalových skupin provádíme volně, spíš tahem a uvědoměle (ne do bolesti).

Konkrétní cvičení:

- *chodidla a kotníky* - ohněte prsty vzhůru a snažte se je roztáhnout. Můžete přidat volné klopení a přitahování chodidel – střídáte napětí a uvolňování. Během povolování vnímejte, jak se napětí vytrácí a prsty, chodidla a kotníky jsou příjemně volné.
- *lýtka* – pokračujte v přitahování špiček vzhůru, můžete přidat i propínání a kroužení v kotnících
- *stehna* - v lehu propněte kolena a snažte se je zatlačit dolů do podložky, v sedu skrčte kolena a přitáhněte se silou k sobě. Ve výdrži vnímejte napětí, pak povolte, získáte pocit příjemného uvolnění.
- *kyčle a křížová oblast* – zahrnuje mnoho svalových skupin a úponů. Sevřete hýždě (půlky) k sobě a snažte se prohnout v zádech (vystrčit zadek!). Obtížnější, ale účinnější je v lehu na břicho vysunout zadek vzhůru (ostatní trup tlačíme k podložce),

- vytvořte tzv. „vosí zadeček“. Můžete ještě přidat mírné kolébání do stran. V každé poloze výdrž a soustřed'te se na dýchání – při výdechu povolujte a uvolňujte!
- *břicho a hrudník* – proved'te nádech do břicha a do hrudníku (zpevněte, jako kdybyste se stahem svalů bránili úderu do hrudníku) – výdrž a s výdechem uvolňujte!
 - *paže* – vnímáme celou délku paží od konce prstů až k ramenům. Zatněte silou ruce v pěst (cítíte napětí až k bicepsům!), pak uvolněte. Cvičení můžete provádět v jakékoliv poloze.
 - *ramena a krk* – přitáhněte ramena k uším, mírně zakloňte hlavu. Při uvolnění se vrátíme do původního postavení, tzv. ramena se uvolní a stáhnou dolů, vzpřim hlavy. Při tomto cvičení je vnímání napětí a uvolnění snadné – uvolňujeme krk, ramena a šíji.
 - *nezapomínejme na obličej* – (stres a napětí na něm je nápadné a viditelné!) Silně se zamračte, sevřete ústa i oční víčka, chvíli držte a pak uvolněte!

Postupovali jsme systematicky od prstů nohou, vzhůru až k obličejí. Soustředili jsme se na pravidelné a prohloubené dýchání. Svalové napětí se podstatně snížilo, případně úplně vytratilo, celé tělo je uvolněno. Nezapomeňte, že při tomto cvičení nemyslíme na nic jiného, než na vnímání pocitu napětí a uvolnění.

Jestliže k tomuto cvičení o prázdninách přidáte procházky a túry v přírodě, pravidelné plavání, případně i aquagymnastiku, tak jste v podstatě splnili hlavní účel každé dovolené – totiž uvolnění a odstranění stresu, který nám celoročně otravuje život.

Jarina Žitná (literatura – wikipedie)

Hraju, hraješ, hrajeme si – i o prázdninách

Vynášení míče z kruhu

Velmi tvrdá hra, pozor na surovosti, nutná kázeň – na zvuk píšťalky okamžitě zastavit hru! Hra pro více družstev (1 – 5)!

Při třiceti hráčích vytýčit pomocí praporků na louce čtverec (úměrně s množstvím zúčastněných hráčů je tento čtverec možno zmenšit!) a přesně uprostřed (průsečík úhlopříček) vyznačit kruh o průměru asi 1 – 1,5 metru. Do kruhu položit míč! Polovina účastníků obsadí čtverec – obránci, do kruhu však nesmí vstoupit! Druhá polovina hráčů je mimo čtverec. Po zahájení hry útočníci vnikají do čtverce, snaží se dostat do kruhu a vynést odtud míč za hranici čtverce. Jeden pokus může trvat pouze 1 minutu, pak hra končí a začíná se znovu, družstva si vymění úlohy. Jestliže se někdo z útočníků zmocní míče, může ho během hry předat spoluhráči. Může to však udělat pouze z ruky do ruky, nesmí ho hodit. Obránci se mohou přibližovat ke středovému kruhu tak maximálně na tři metry. Nesmějí vytrhávat nebo vyrážet protivníkovi míč, mohou mu pouze „překážet“, tzv. bránit tělem. V boji je možno všechno, pouze pozor na tvrdé zákroky. Za vynesení míče z kruhu si družstvo započítává jeden bod.

Hra je velmi vhodná a přitažlivá hlavně pro dospívající kluky, ale se stejným zápalem ji však hrají i děvčata. Nehrát příliš dlouho, hra se totiž stává stále tvrdší!

Ragbíčko

Opět tvrdá hra vhodná i do tělocvičny. Hra se hraje asi ve stejném prostoru jako vybíjená, ale bez postranních čar.

Úkolem hry je dopravit jakýmkoliv způsobem míč za čáru za protivníkovým území, případně do široké branky a položit ho tam na zem. V tom případě družstvo získává bod a hra se vrací do základního postavení, rozhodčí vhazuje míč do hracího území na středové čáře a hra začíná znovu. Hráči si mohou brát míč jakýmkoliv způsobem – pozor na surovosti. V nepřehledných situacích je nutno hru zastavit a v místě skrumáže znovu míč vhodit do hry. Za brankovou čáru je nutno míč položit, pokud je kopnutý nebo hozený, bod se nepočítá.

Hra je fyzicky náročná, vyžaduje postřeh, značnou dávku rychlosti a vytrvalosti. Je možno použít jakýkoliv míč, dokonce i malý medicinbal - asi nejvhodnější je skutečná ragbyová „šiška“ (vůbec to však není nutné!)

Poslepu na pokrývku

Hra slouží spíš na uklidnění, kromě toho pohyb na boso po louce je vhodný pro klenbu plosky nohy. Družstva rozdělte na několik menších družstev (4 – 6 hráčů). Všichni se zují a zavážou si oči. Hraje se na bezpečném místě. Vedoucí někde rozprostře na zem deku. Hráči se volně pohybují v prostoru a bosými chodidly hledají pokrývku. Kdo ji najde, snaží se přivolat na ni své spoluhráče. Družstvo si předem domluví tajné signály, kterými se může domlouvat. Např. když jeden z hráčů objeví pokrývku, vykřikne smluvené heslo, jeho rozptýlení spoluhráči se hned ozvou, ale budou volat jiná slova, aby zmátli hráče dalších družstev. Vyhrává družstvo, jehož členové budou všichni stát na pokrývce.

Skákaná

Hřiště s pokud možno tvrdým povrchem, nejlépe písek. Nakreslete větší čtvercovou síť (5x 5 polí, případně pro zdatnější i víc!) a na přeskáčku je očísľujete! Hráči budou skákat po jedné noze do jednotlivých polí podle stoupajících pořadových čísel. Kdo se postaví na obě nohy, šlápne na čáru nebo některé pole mine, je vyřazen z další hry, zařadí se na konec zástupu čekajících hráčů a začíná až na něho přijde řada. Pak jsou dvě možnosti, ale musí být oznámeny před začátkem hry. Buď se vracející hráč může postavit na místo, odkud ze hry vypadl a pokračovat dál, nebo musí znovu začít od čísla jedna (pro všechny platí stejná varianta, není možné si mezi nimi vybírat!!). V obou případech to znamená ztrátu času – vítězí ten, kdo ukončil závod v nejkratším čase. Hru opakujme (předem určit kolikrát!) a střídáme skoky na pravé nebo levé noze. Uprostřed závodu nohy měnit nelze! V případě závodu družstev se jednotlivé časy v družstvu sčítají!

Přineste vodu z potoka

Hrát pouze tehdy, když je teplo a slunce, protože se hráči docela určitě zmáchají. Všichni hráči mají ešus a zavázané oči. Na písknutí se každý otočí pětkrát kolem své osy, vydá se k potoku a snaží se do ešusu nabrat co nejvíc vody. Pak se snaží rychle dostat zpět k vedoucímu, který v pravidelných intervalech píská na píšťalku, aby označil své stanoviště. Vyhrává ten, kdo k němu dorazil jako první a má ešus naplněný vodou alespoň do poloviny. Ten, kdo upadne a vodu rozlije, se musí vrátit k potoku a znovu vodu nabrat.

Spokojené hráče a dobrou náladu všem!

Jarina Žitná (vybráno z Her Miroslava Zapletala)

Následující hra je vyzkoušena na táborech Sokola Liberec I.

A ještě jedna zajímavá hra na tábor

Hrávali jsme ji tradičně v prvních dnech tábora, kdy se účastníci seznamovali s okolím. Vyhradili jsme na ni poměrně dlouhou dobu (2 – 3 hodiny)

Družstva jsme vyslali do nejbližší obce, kde měla zjistit vše, co by mohlo být zajímavé. Takže třeba památné stavby v místě, počet obyvatel, nejstarší nebo nejmladší občan, něco z historie, komu je zasvěcen místní kostel, jak se jmenuje místní rybník nebo potok, jak daleko je na železniční stanici, jméno a výška kopce nad vesnicí, kolik tříd má místní škola, je tu zdravotní středisko, ve kterých dnech je otevřena ordinace, jméno slavného nebo známého rodáka, existuje v obci sokolská jednota atd. atd. Šlo nám o zjištění nejrůznějších zajímavostí, ale nikdy jsme nekladli otázky, na které bylo třeba odpovědět. Záleželo na fantasii a zvědavosti dětí v družstvu.

Před odchodem z tábora jsme táborníky nejen upozornili na zachovávání pravidel silničního provozu, ale především na slušné chování (děkuji, prosím, vysvětlení, proč údaje shánějí). Jediné pravidlo – vrátit se v určeném čase do tábora.

Bylo až udivující, jaké zajímavosti z příslušného místa děti shromáždily a zapsaly. Hodnotit se to ovšem dalo velice špatně. Děti ta hra vždy zaujala!

Vynalézavost táborníků byla neuvěřitelná – jednou nám dokonce přinesli propagační materiál okopírovaný v místním info centru!

Jedeme na slet! Nezapomeňte!

Zdravotní pokyny pro účastníky sletu:

- a) zkontrolovat před odjezdem platnost očkování proti tetanu;
- b) nechat si zkontrolovat chrup stomatologem (zubní kazy, obtížné prořezávání zubu moudrosti);
- c) při odjezdu odevzdat zdravotníkovi potvrzení o bezinfekčnosti a u dětí ještě Potvrzení o zdravotní způsobilosti (tento posudek má platnost dva roky od data vystavení, pokud během této doby nedošlo ke změně zdravotní způsobilosti fyzické osoby);
- d) zvážit v případě chronické nemoci (ischemická choroba srdeční, hypertenzní nemoc atd.) účast na sletu jako cvičenec – nutné lékařské posouzení;
- e) vzít si s sebou platný průkaz zdravotní pojišťovny, dospělí nosit u sebe, u dětí shromáždí cvičitel (doporučujeme vybírat kartičky zdravotní pojišťovny v zalepené a nadepsané obálce se jménem dítěte);
- f) nezapomenout přibalit léky, které účastníci dlouhodobě užívají, v dostatečném množství, nebo léky, které užívají nepravidelně, ale lze očekávat, že by je mohli použít (náplast, elastické obinadlo, antihistaminika, analgetika atd.);
- g) nezapomenout láhev na nápoje, pokrývku hlavy, případně prostředky na ochranu proti slunci – krém na opalování, sluneční brýle;
- h) oblečení a obuv volit podle předpokládaného počasí (počítejte s možností náhlých změn), chránit se před úpalem a úžehem;
- i) vyvarovat se neznámých nebo vzhledem k letnímu období nevhodných jídel (zmrzlina, nedopečená kuřata, majonéza) a nápojů. Dbát na řádný pitný režim! Účastníci trpící potravinovou alergií by neměli zkoušet pro ně nové pokrmy;
- j) každou náhlou změnu zdravotního stavu, zejména zvýšenou teplotu, zažívací obtíže, poranění, bolest zubů hlásit svému zdravotníkovi!

Zdravotní odbor ČOS

Nejenom pohybem živ je sokol

Národní identita

Doufám, že čtenáři prominou dočasné přerušení tohoto seriálu. Bude pokračovat v zářijovém čísle Souzvuků. V době konečné přípravy sletu je třeba soustředit se na významnou kapitolu sokolské činnosti, kterou vždy byly, jsou a doufejme, že vždy budou

Všesokolské slety

Staly se všeobecnými svátky celého národa bez rozdílu politických stran, tříd, směrů a náboženského vyznání. Při sletových průvodech se opakovalo to, co kdysi Jan Neruda popisoval takto:

„Ti, kteří šli, jásali nad těmi, kteří stáli, a ti, kteří stáli, jásali nad těmi, kteří šli. Národ zde i národ tam. Pojem obecnstva zmizel.“ Program každého sletu vychází z činností, které se osvědčily na sletech v minulosti. Zachovává historickou návaznost, avšak především chce ukázat Sokol v jeho současné podobě. Sokolská tradice předpokládá, že pro zdar sletu členové spojí všechny svoje síly, aby ukázali, co vše Sokol dokáže.

Všesokolské slety jsou nezapomenutelné celoživotní události nejen pouze pro členy Sokola, na kterou se pečlivě připravujeme a těšíme. Sokol se tím veřejně přihlašuje k myšlenkám touhy po samostatnosti, svobodě a demokracii, kterou Sokolové vytvořili a vybojovali v jednom šiku s dobrovolníky, českými a slovenskými legionáři. Sokol se veřejně hlásí k těmto tradicím. Jeho úkolem je předávat tvůrčí myšlenky svých zakladatelů bratří Miroslava Tyrše a Jindřicha Fügnera dnešním a zejména příštím generacím. Zakladatel a první náčelník Sokola bratr Dr. Miroslav Tyrš prohlásil:

“Celek vše, jedinec nic. Podstatou sokolské myšlenky je výchova celého národa, a to nejen po stránce tělesné, nýbrž i výchova po stránce duševní a mravní.“

Podle Tyrše platí zásada, že „Do Sokola musí mít bránu otevřenou každý Čech a celý národ! Jen tak může mít Sokol širokou přitažlivost a může sloužit všemu národu v dobách dobrých i zlých.“

Již VII. Všesokolský slet uspořádaný za dva roky po skončení zhoubné Velké (1.světové) války v roce 1920 probudil sebevědomí národa, vytrhl jej z poválečné skleslosti po prožitém utrpení na frontách i doma a odvrátil nebezpečí zkomunizování společnosti.

Výjimečné slety minulosti vešly do dějin

Nezapomenutelný slet národního sjednocení

V roce 1938 na západní frontě vyvstávaly černé mraky, schylovalo se k bouři velkého rozsahu - k začátku 2. světové války.

Za vrchol rozkvětu všestranné činnosti Sokola v období první republiky je jednoznačně považován jubilejní X. Všesokolský slet, který se konal ve dnech 30. června až 8. července 1938 v době nacistické hrozby ztráty samostatného demokratického státu - svobodného Československa. Rozestavného běhu z pohraničních míst a okresů se zúčastnilo 42 000 běžců. Přes 28 600 mužů společně slavnostně přísahalo v prostných bratra Pecháčka na hudbu bratra Seeháka „Přísaha republiky“.

Okolo 30 000 žen předvedlo originální rej jako první hromadnou „velkou choreografii“ manželů Matějovcových na sletu vůbec! Dorostenky cvičily s májkami. Slet trval pět dnů. Poprvé bylo umístěno 28 reproduktorů v podzemí pod cvičišťem na celé ploše Velkého sletového stadionu na Strahově. Sletové sokolské průvody se staly národní

manifestací. Politickou situaci dokresloval fakt, že praporečník ze Sokola Vídeň, z nacisty zabraného Rakouska, musel nést prapor s hákovým křížem.

Při této příležitosti prezident Dr. Edvard Beneš věnoval Sokolu prapor, na který později, po druhé světové válce připsal Válečný kříž. Cvičilo celkem 340 000 účastníků sletu, diváků z celého světa přišlo přes dva milióny!

Za protektorátu Čechy a Morava byl Sokol dne 8. října 1941 nacisty rozpuštěn a jeho majetek zabaven ve prospěch Říše. Po skončení 2. světové války v květnu 1945 bylo obnoveno Československo, Československá obec sokolská a velmi rychle se obnovila činnost sokolských tělocvičných jednot a sokolských žup. Do Sokola se v celé republice hlásili nejenom bývalí činovníci, avšak vstupovali tam i desetitisíce nových nadšených cvičenců.

Slet vzdoru a odhodlání

První poválečný XI. Vsesokolský slet 1948 byl, díky velikému, nevšednímu zájmu Sokolů s velkým nadšením připravován ihned po skončení 2. světové války od roku 1945, avšak konal se až po komunistickém puči v létě roku 1948. Rozestavný sletový běh v 11. trasách vedl z pohraničí do Prahy v době konání Valného sjezdu ČOS na podzim 1947 a zúčastnilo se jej 46 000 běžců. Prostná mužů s názvem „Věrní zůstaneme!“, ženy zopakovaly nezapomenutelný rej z X. sletu z roku 1938, cvičení s kužely opakovaly ženy dvakrát pro velký úspěch v prudkém lijáku, který se strhl nad Strahovem. Jedinečné bylo vystoupení 2 500 táborníků a jezdecký rej s 500sty účinkujícími. V době sletu se uskutečnilo finále Zborovského závodu branné zdatnosti. Počet cvičenců na největším stadionu světa na Strahově tehdy přesáhl půl milionu.

Při vstupu na největší otevřené cvičiště světa, které pojme dvě stě tisíc diváků a zvuků slavnostního pochodu „V nový život“ nám vyhrkly slzy dojetí. Během sletového průvodu Prahou a na sletovém stadionu cvičenci i diváci spontánně provolávali hesla slávy a věrnosti prezidentovi Edvardu Benešovi, vedoucím činitelům Sokola a organizátorům sletu, zejména náčelnici ČOS, sestře Marii Provazníkové, např. „Nikdo nesmí diktovat, koho máme milovat“. Došlo k bouřlivým protestům proti účasti vůdců Komunistické strany prezidenta Klementa Gottwalda, předsedy vlády Antonína Zápotockého a dalších tehdejších politiků na tribuně. V pražských ulicích i na strahovském sletišti brutálně zasahovaly policejní orgány, v ústředí Československé obce sokolské v Tyršově domě i v sídlech sokolských žup po celé republice zatýkala státní tajná policie. Po sletových událostech bylo z politických důvodů vyloučeno ze Sokola 10 000 členů, zejména z řad vedoucích funkcionářů Československé obce sokolské v ústředí v Praze i v sokolských župách.

Nastala smutná doba útlumu činnosti Sokola, pronásledování a zatýkání jeho členů, doba omezování a různých zákazů činnosti až konečně rozpuštění Československé obce sokolské po dobu následujících třiceti let! Naše tělovýchova po tuto dobu spadala pod celostátní organizaci začleněnou do tzv. Národní fronty Československa - Československý svaz tělesné výchovy, podléhající ideově přímo Ústřednímu výboru Komunistické strany Československa. Sokolský majetek s tisíci sokolovnami, sportovními stadiony a hřišti byl rozkraden a převeden do správy orgánů státní tělovýchovy a sportu. Díky tomu byly devastace sokolského majetku a morální ztráty národa v tomto období nedožrnné.

Slet nové naděje

slet štěstí, staronových setkání, slet vítězství myšlenky (alespoň tak jsme ho chápali). Konal se r. 1994 na Velkém strahovském (Masarykově) stadionu, který jsme, samozřejmě, nemohli plně obsadit – ale vrátili jsme se tam, kde jsme být chtěli a měli! Naší vinou je, že v příštích letech jsme se tam nemohli vrátit. Politické i sociální změny

ve společnosti způsobily, že sokolská myšlenka tentokrát nezaujala nejširší vrstvy obyvatelstva, projevily se negativní vlivy minulého režimu a nedostatek soudnosti současných medií, což se projevilo v počtu nacvičujících. Nicméně jsme byli a jsme stále tady – nejdřív na Rošického stadionu na Strahově a pak na stadionu Slavie v Edenu.

XVI. Slet v r. 2018 – dar ČOS ke stoletému jubileu republiky

Sokolové připravují slavnostní oslavy stého výročí založení Československé republiky svým způsobem tradičně - uspořádají hromadná vystoupení v prvním červencovém týdnu XVI. Všesokolského sletu Praha 2018.

Měsíce květen a červen jsou ve znamení čtyřiceti krajských, župních, krajských, oblastních a místních sletů po celé republice.

První sletový den 1. července projde od 10. hodin tradiční Sletový průvod Sokolů z domova i ze zahraničí Prahou z Václavského na Staroměstské náměstí. Praha bude patřit Sokolům! Slavnostní zahájení sletu se uskuteční tradičně v Národním divadle v 19. hodin. Členové několika divadelních sokolských souborů v režii bratra Bohumila Gondíka zahrají divadelní hru Naši furianti na posvátných prknech naší první historické scény. V době sletu od 1. do 6. července proběhne celá řada dalších tělovýchovných, sportovních a kulturních akcí. Uskuteční se celostátní přehlídka sokolských divadelních a loutkových souborů a další soutěže. V současnosti se piluje přesné provedení hromadných skladeb pro hlavní sletové dny doma v sokolských tělocvičných jednotách a župách po celé republice.

XVI. Všesokolský slet se setkává s plnou podporou představitelů státních orgánů, ministerstev školství, mládeže a tělovýchovy, kultury, obrany a pro místní rozvoj a Hlavního města Prahy. Generálním mediálním partnerem sletu je Česká televize, hlavními mediálními partnery jsou Český rozhlas a noviny Deník a generálním partnerem sletu je ČEPS. Partnery jsou národní dopravce České dráhy a další.

Oba hlavní sletové programy 5. července večer a 6. července odpoledne přenáší v přímém přenosu Český rozhlas a televize.

Předprodej vstupenek na slet <https://www.ticketportal.cz>

Vladimír Prchlík – Sokol Strašnice (původní článek zkrácen a doplněn!)

„Cenu má pouze život, který žijeme pro druhé!“

(Albert Einstein)

„Narodit se a zemřít není těžko. To hlavní je mezi tím!“

(Josef Čapek)

„Člověk má zemřít za to, proč žil!“

(Prokop Holý)

„Lidé pochybují o tom, co říkáte, ale věří tomu, co děláte!“

(Karolina Světlá)

František Pecháček – sokol, bojovník

Symbolem X. všesokolského sletu, od jehož uskutečnění letos v červenci uplyne 80 let, byla jednoznačně památná skladba pro takřka 30 000 mužů nazvaná "Přísaha republiče".

Od jara roku 1938 mohli českoslovenští občané sledovat sílící tlaky nacistického Německa. V březnu toho roku došlo k připojení Rakouska k Říši, v dubnu pak jen několik dní po Vůdcových narozeninách přednesli K. H. Frank a Konrád Henlein Karlovarský program, ve snaze rozdělit české země na českou a německou část. Záhy nato začala nacistická armáda připravovat vojenskou akci Fall Grün se záměrem udeřit proti Československu. Poté, co se začal Wehrmacht soustředit v blízkosti státních hranic, vyhlásila československá vláda v květnu částečnou mobilizaci. Atmosféra té doby byla více než napjatá a do ní v červnu a červenci vstoupil X. všesokolský slet. Slet se měl původně stát symbolem dvacetiletého výročí republiky, její vyspělosti a radosti ze samostatnosti. Nakonec se však stal národní manifestací a odhodláním bojovat za svobodu a demokracii. Tuto náladu nejvýrazněji umocnil hlavní sletový program 3. července s cvičením sokolských mužů. Autorem této skladby byl František Pecháček, olympionik, sokolský cvičitel, a především statečný člověk, který svoji Přísahu republiče vzal po okupaci doslovně.

Pecháček se narodil v roce 1896 ve středočeské vesničce Záhornici, na kterou později vzpomínal v povídce „Rodná vesnice se probudila“: „Tam jsem klekal u oltáře a naléval víno páterovi o mších v záhorském kostele a pomáhal kostelníkovi rozhoupávat velký zvon na nízké dřevěné věži. Tam pod těmito hlasy zvonů rostli jsme v hloučku záhorských kluků, jeden z nejlepších žáků ve škole, nejrychlejší hráč na návsí, uznávaný kapitán kluků dolní vesnice, který nosil největší dřevěný meč se žlutým štrápcem a pro častá vítězství, byl ve škole nejčastěji napomínán. Tam jsem vyrůstal v duchu vesnice jako mých pět bratrů.“

František Pecháček je jednoznačně nejvýznamnějším rodákem v Záhornici. Jeho rodný domek v obci stále stojí, ale původní pamětní deska byla z domku před několika lety odstraněna. Právě to byl impuls k tomu, aby se v obci vytvořil k příležitosti letošních výročí pomník věnovaný této osobnosti. Iniciativy se chopila brněnská Sokolská župa Jana Máchala a její starostka Ludmila Ryšavá. Začátkem roku 2017 bylo vybráno v Záhornici prostranství pro realizaci pomníku, a to v samém centru obce, v blízkosti kostela a školy. Župa Jana Máchala pak oslovila brněnskou výtvarnici Pavlu Voborník Kačírkovou a architekta Tomáše Růžičku, kteří vytvořili soudobé výtvarné dílo vycházející ze sokolských tradic. Pomník tvoří třicet hliníkových sokolů v letu, upevněných na třímetrových tyčích. Toto sokolské hejno pak vytváří dojem seřazených cvičenců nebo formaci připomínající státní vlajku. Pomník, který bude ve večerních hodinách nasvícen ve státních barvách, bude novou dominantou celé obce a důstojnou připomínkou jedné z výrazných postav sokolského a národního odboje. Pomník, nad nímž převzal záštitu prezident republiky a hejtmani Středočeského a Královéhradeckého kraje bude slavnostně odhalen ve středu 27. června od 17:00. Celkové náklady na pomník činí 970 tisíc. V tuto chvíli se Sokolské župě Jana Máchala podařilo získat více jak 850 tisíc korun. Rádi bychom tímto vyzvali všechny členy Sokola k finanční podpoře pomníku. Své dary prosím posílejte na účet Sokolské župy Jana Máchala: 75534621/0100. Za vaše dary předem děkujeme.

Michal Doležel, Sokol Brno I.

Kaleidoskop

Lidé, události, výročí...

Červen

Měl rád lidi, kteří se nedali!

Josef Balabán – jeden ze „Tří králů“

Byl synem hajného a narodil se 4. června 1894 v myslivně nedaleko Dobříše, dětství však prožil na Sedlčansku, kam se rodina přestěhovala. Vyučil se strojním zámečnickem a na počátku roku 1914 odešel za prací do Prahy. V říjnu 1914 byl odveden do Rakousko – uherské armády, tam však nezůstal dlouho. 2. dubna 1915 přešel dobrovolně do ruského zajetí a později vstoupil do vznikajících vojenských sborů příštího Československa. Bojoval s Němci a bolševiky – v bitvě u Lipjag pronikl jako první do rakouských zákopů. Následně prodělal celou tzv. sibiřskou anabazi a do vlasti se vrátil až v dubnu 1920.

Rozhodl se zůstat v armádě a byl zařazen k dělostřelcům, u kterých sloužil i během války. Své schopnosti prokazoval i zde a tak byl několikrát povýšen, v r. 1929 jako štábní kapitán byl přeložen na ministerstvo národní obrany na dělostřelecký odbor. V roce 1936 se stal podplukovníkem,

Pak přišel Mnichov a bylo mu celkem jasné, co bude následovat. A tak již od podzimu 1938 se snažil vytvářet skupinu naprosto důvěryhodných spolupracovníků pro střetnutí, které, podle jeho názoru, bude následovat! Své přesvědčení vyjádřil v předvečer nacistické okupace těmito slovy: *“Co tě čeká, naše vlasti, co asi bude? Bude to těžká práce, možná, že nasazujeme život, je to strašný boj, ale národ prostě nemůžeme nechat Němcům na pospas. Každý musí něco dělat!”*

Sám se tím řídil a stal se jedním z vůdčích sil domácího odboje. Od svých nadřízených dostal rozkaz vytvořit ilegální pluk, který by byl schopen postavit se do čela očekávaného povstání. To nebylo rozhodně nic jednoduchého, což dokazovalo rozprášení velitelství organizace „Obrana národa“ v závěru roku 1939. Balabán pak převzal vedení zpravodajského oddělení a později i řízení samotného generálního štábu. Jádrem tohoto štábu se stává tříčlenná skupina Tří králů – Balabán, Mašín, Morávek. Stává se ústřední postavou zpravodajské vojenské organizace, důležitá je i jeho úloha při založení Ústředního vedení odboje domácího (ÚVOD), které integrovalo hlavní organizace nekomunistického odboje. Pomocí kurýrů spolupracoval s prezidentem Benešem v Anglii a ministrem Ingrem, což se týkalo především zahraniční politiky Sovětského svazu. Snaha zapojit do odboje co nejvíce lidí se mu osobně nevyplatila. Dostal se do styku s konfidentem gestapa a 22. dubna 1941 byl gestapem zatčen. Neprozradil nic, ani při tvrdém mučení! Po nástupu R. Heydricha do funkce byl stanným soudem odsouzen k smrti zastřelením a 15. října 1941 v 16 hodin a 15 minut v ruzyňských kasárnách, kde prožil část svého života, popraven.

Závěrem vzpomínky na statečného vlastence, nebojácného vojáka oddaného službě vlasti uvádíme slova historika Václava Kurala: *„Nikdy předtím a nikdy potom nevyrostl mezi odbojovými vojáky člověk Balabánova formátu!”*

„Jakousi sladkou silou nás všechny k sobě si poutá rodná země, že nelze na ni nemyslet!”
(Ovidius)

A zase atentát...

Po druhé ve stejné rodině! Zase na člověka, který přinášel naději...! Postižena byla opět rodina Kennedyů, tentokrát mladší bratr prezidenta Johna zavražděného v Dallasu v r. 1963 - **Robert Kennedy** – ženatý, otec 11 dětí (poslední už svého otce nikdy nespátřilo), bylo mu 42 let. Narodil se 20. listopadu 1925, zemřel 6. června 1968. Svého bratra podporoval při kandidatuře na prezidenta USA, a ten mu naprosto důvěřoval. Stal se ministrem spravedlnosti a vyhlásil neúprosný boj organizovanému zločinu a rasové diskriminaci. Rok po Johnově smrti kandidoval do senátu za stát New York a za další 4 roky kandidoval na úřad prezidenta USA. Měl velmi komplikovaný vztah s Lyndonem Johnsonem, kterého v oblibě občanů značně převyšoval. Je docela jisté, že některým lidem, možná i organizacím, byl značně nepohodlný.

Vyhrál tzv. primárky v Jižní Dakotě a Kalifornii, vyhlídky na vítězství ve volbách byly dobré. Bohužel, opět zasáhlo násilí. Po veřejném projevu z balkonu hotelu Ambassador v Los Angeles ho v úzké chodbě vedoucí do kuchyně napadl z bezprostřední blízkosti Sirhan Bishara Sirhan, čtyřadvacetiletý Palestinec. Střelil ho do prsou a při okamžitém a účinném zásahu policie ještě několikrát vystřelil do davu v chodbě a zranil několik lidí, některé těžce. Robert byl okamžitě převezen do nemocnice, ale už se neprobral a druhý den zemřel.

Stejně jako u jeho bratra se nabízí otázka, kdo za atentátem stál. Pravda je, že priority, které neochvějně zastával – boj proti rasové diskriminaci, smlouva o nešíření jaderných zbraní, koncept nové politiky vůči Jižní Americe, nesmyslnost války ve Vietnamu – to se mnohým docela určitě nelíbilo.

Byl pohřben na Arlingtonském národním hřbitově ve Washingtonu – a jeho smrt oplakávali slušní lidé v celém světě.

Za připomínku a zamyšlení stojí jeho věta: „*Celý náš vládní program nebazíruje na službě „pro lidi“, nýbrž na práci „s lidmi“!*“

První otevření Národního divadla

Vlastní národní divadlo, kde by se hrálo česky, bylo dávnou touhou českého národa. V Nostitzově, dnešním Stavovském divadle, kde se konaly dvě premiéry Mozartových oper se hrálo německy, české představení bylo naprostou výjimkou. Pro česká představení byla určena tzv. Bouda na tehdejšímu Koňském trhu, dnešním Václavském náměstí. Založila ji Česká divadelní společnost v čele s Václavem Thámem – hrálo se v ní od 11. května 1786 do roku 1869, kdy byla stržena.

Myšlenky na vlastní české národní divadlo se v české společnosti rozvíjela už v 80. letech 18. století, ale možnost realizace české touhy a snahy se objevila teprve o šedesát let později, kdy byl pod vedením Františka Palackého zřízen „Sbor pro zřízení českého Národního divadla v Praze“. V manifestu vydaném 3. října 1850 byla formulována idea ND, jeho smysl a účel.

Roku 1852 byl zakoupen reprezentační pozemek na nábřeží Vltavy, ale teprve r. 1862 tam byla, na podnět F. L. Riegera, zahájena výstavba tzv. Divadla Prozatímního.

Architektonické řešení bylo svěřeno Josefu Zítkovi, na výstavbu měl být použit především domácí materiál a domácí síly.

V r. 1867 začaly práce na staveništi, 16. května 1868 byl položen základní kámen – což bylo důvodem k obrovským oslavám, na které se sjelo asi 100 – 150 tisíc lidí. Pravou projel mohutný průvod, na vozech byly vezeny ověncené kameny z nejrůznějších míst naší vlasti – z Blaníku, Radhoště, Vyšehradu, Hostýna, Žižkova, Svatoboru (u Sušice), Boubína, Zlatého koně (Koněprusy), Trocnova, Práchně (u Horažďovic), Čerchova, Buchlova a dalších. O rok později

přibyl ještě kámen věnovaný krajany z amerického Chicaga se známým nápisem: „Co srdce pojí, moře nerozdvojí!“ Jedním z vrcholů oslav byla premiéra Smetanova Dalibora na scéně Prozatímního divadla.

Do konce roku 1868 byly položeny základy a r. 1877 vztyčena střecha vznosné budovy, na jejímž výtvarném řešení se podíleli přední umělci té doby – Schnirch, Aleš, Ženíšek, Myslbek, Mánes, Brožík, Mařák a další. Ideovým základem výzdoby byla slovanská mytologie převzatá především z tzv. Rukopisů.

11. června 1881 bylo divadlo slavnostně otevřeno premiérou Smetanovy Libuše, komponované speciálně k tomuto účelu. Premiéry se zúčastnil i korunní princ Rudolf. Prvním ředitelem se stal Jan Nepomuk Maýr.

V nové budově se odehrálo ještě 11 představení, pak byla uzavřena pro dokončovací práce. 18. srpna 1881 propukl - neopatrností svářečů pracujících na střeše budovy – požár, který zničil střechu, jeviště i hlediště. Národní katastrofa byla dokonána – jenže lidé se nedali zlomit a za pouhých 47 dní mezi sebou vybrali víc než milion zlatých.

Obnovené divadlo bylo znovu otevřeno – opět Smetanovou Libuší – 18. listopadu 1883. Začátkem července letošního roku – v době sletu – se na neslavnější a nejmilovanější divadelní scéně našeho národa bude konat představení klasické hry naší literatury „Naši furianti“ Ladislava Stroupežnického. Interpretovat ji budou sokolské soubory!

Otakar Španiel

Sochař, řezbář, medailér, profesor na UMPRUM a Akademii výtvarných umění v Praze. Narodil se v Jaroměři 13. června 1881 a zemřel v Praze 15. února 1955.

Studoval na odborné rytecké škole v Jablonci n. Nisou, v r. 1901 absolvoval vídeňskou Akademii a v následujících letech 1902 – 04 pokračoval na AVU pod vedením Josefa Václava Myslbeka. Studia dovršil ve Francii, kde se spřátelil se slavným sochařem Antoinem Bourdellem. Na AVU se vrátil roku 1917 jako profesor.

V době okupace za druhé světové války byl nacisty vězněn ve Svatobořicích – důvodem byloa činnost jeho bratra Oldřicha Španiela, generála, který opustil zbytky Československa , emigroval do V. Británie, kde se stal předsedou vojenské kanceláře prezidenta Beneše. V této funkci vytrval až do r. 1946.

Dílo Otakara Španiela vychází ze secese a je na něm patrný vliv J. V. Myslbeka. V jeho tvorbě se často uplatňuje sportovní tematika, dvakrát se zúčastnil uměleckých soutěží na Olympijských hrách (v r. 1912 a 1936).

Světové úrovně dosáhl především v reliefní formě – tvořil medaile, mince, plakety a portréty. Vzhledem k tématům, které se vybíral pro svou práci, byl po první světové válce považován téměř za státního umělce.

Vytvořil busty předních mužů národa – J. E. Purkyně, Vrchlického, Švabinského, Mánesa a Smetany, Jiráska, Aleše, Plečnika, Josefa Suka staršího, Kovařovice a dalších. Vytvořil pomník T. G. Masaryka a Josefa Mánesa, jeho dílem byl i návrh

Svatováclavského dukátu. Společně s V. H. Brunnerem ja spoluautorem výzdoby dvěří na západním průčelí katedrály sv. Víta.

Byl členem Spolku výtvarných umění Mánes, v r. 1919 dokonce jeho předsedou.

Stal se laureátem státní ceny a získával čestná ocenění doma i za hranicemi republiky.

Operace Barbarossa

Samozřejmě to bylo krycí jméno – odvozené od jména císaře Friedricha Barbarossy.

Přes neuvěřitelný fakt, že hitlerovské Německo uzavřelo 23. srpna 1939 v Moskvě smlouvu o neútočení se Sovětským svazem, je dnes už známo, že Hitlerovi šlo především o získání času na přípravu války a již v prosinci 1940 byl připraven plán na invazi na území SSSR.

K té došlo 22. června 1941 a její první období bylo naprosto úspěšné. Sovětský vůdce Stalin situaci podcenil a nevěřil včasnému varování o chystaném útoku, takže sovětské vedení bylo zaskočeno. Je třeba podotknout, že tehdejší Rudé armádě chyběly velitelské struktury – v r. 1937 a 1939 byl totiž stranickou čistkou prakticky likvidován sovětský důstojnický sbor.

Německá armáda rychle pronikla hluboko na území Sovětského svazu, obsadila Ukrajinu, kde ji lidé nejřívě vítali jako osvoboditelku, bohužel, museli se rychle přesvědčit, že nejde o žádné osvobození, ale v podstatě o válku likvidační. Situace se pro Rusy stávala kritickou, problémy s dopravou, zásobováním, nedostatečnou výzbrojí, nedostkem léků, to vše umožňovalo skvěle vyzbrojené a vycvičené německé armádě uskutečňovat naplánovaný blitzkrieg, tak, jak si to Hitler přál a představoval. Přepočítal se, stejně jako se kdysi v obdobné situaci přepočítal Napoleon.

Německá armáda se dostala v podstatě na okraj Moskvy, Hitler ovšem nepočítal s tím, že po napadení Pearl Harbouru vstoupí Spojené státy do války s Japonskem – a Japonci rozhodně nebudou mít čas ani chuť rozpoutat ve stejné době válku s Ruskem. Sověti proto mohli právě v rozhodnou dobu stáhnout své elitní jednotky z Východu, kromě toho v podzimních měsících přšelo a krajina se proměnila v jediné moře bahna, do kterého zapadaly těžké stroje, což bránilo dalšímu postupu. Změnilo se to teprve když udeřila zima. Němci však počítali s rychlou vítěznou ofenzivou a nebyli připraveni na toho nejstrašnějšího a nejzáleudnějšího nepřitele. Zimu a mráz. Teplota klesla až k mínus 40 stupňům Celsia, přišel prosinec 1941, kdy skončila naprostou porážkou německé armády bitva pod Moskvou. Po porážce do zajetí upadlo několik milionů vojáků, kteří v následujících rocích byli nuceni žít v pracovních táborech, které si v podstatě nezadaly s tábory, ve kterých Němci – navzdory Ženevské konvenci o zacházení se zajetci – nechali umírat hladem a námahou opačně zase ruské vojáky.

V každém případě operace Barbarossa stála život miliony vojáků na obou stranách fronty a skončila porážkou německé fašistické armády. Na štěstí!!

„Kmen Siouxů je statečný a dobře svůj kraj zná...“

Poznáte v které známé písni se zpívá o jedné z temných stránek dávné historie Spojených států ? Vraťme se k tzv. Siouxským válkám na začátek 50 let 19. století, konkrétně do roku 1877. Noví občané tenkrát kolonizovali území, které až do té doby obývali volně žijící Indiáni na území, svěřené vládou domorodcům „na věčné časy“. Železnice by toto území musela obcházet velkým obloukem a k dovršení smůly se na indiánském území našlo zlato – to byl pádnější argument než všechny uzavřené smlouvy. Indiáni měli opustit teritorium, kde žili a lovili od nepaměti – tentokrát to však odmítli udělat. Pod vedením svého duchovního vůdce náčelníka Sedícího býka se sjednotily kmeny Ogallalů s náčelníkem Splašeným koněm a Hunkapů v čele s náčelníkem Žluč.

Vojáci nebrali Indiány vážně, považovali je podřadné bojovníky a vůbec si nepřipustili, že by snad mohli prohrát.

K rozhodující bitvě došlo 25. června 1876, kde byl generál Custer se svou 7. kavalerií poslán na průzkum. Pluk měl 597 mužů a předpokládalo se, že Indiánů je podstatně méně – asi 260 – takže Custer odmítl nabízenou pomoc asi dvou set mužů, rozdělil své vojáky a chystal se Indiány obklíčit. Ještě před vlastní bitvou přepadl velkou indiánskou vesnici, kde se konala slavnost a zmasakroval ji. To byla chyba – nejen proti lidskosti, ale upozornil na svou armádu a následky byly kruté. Indiánští bojovníci nečekali, postavili se na odpor, předběhli Custerovy vojáky, obklíčili je a za 20 – 25 minut padli všichni do jednoho muže, včetně svého velitele. Armáda ztratila 258 mrtvých a 52 raněných, při boji o vesnici padlo dalších 207 Američanů, včetně generála Custer, dalších 51 mužů padlo pod vedením kapitána Renoa. Jediný, kdo přežil, byl kůň jménem Komanč, který se pak stal čestným členem obnovené sedmé kavalerie.

O čtyři dny došlo k odvetě – k známému masakru Indiánů u Wounded Knee v Jižní Dakotě. V roce 1877 Splašený kůň kapituloval a začala dlouhá léta živoření indiánských kmenů. U Wounded Knee dnes stojí památník – dnes už nejenom jako památka na nešťastný osud Custerovy 7. kavalerie, ale i krutého osudu původních obyvatel země.

Pomníčky na místě bitvy.

Literární vědec a básník Pavel Josef Šafařík

Jeden z významných činitelů českého národního obrození. Rodem byl Slovák, narodil se v květnu 1795. Byl synem chudého evangelického faráře v Kobeliarovu a první vzdělání získal od svého otce. Poměrně brzy ztratil matku, ale otec se znovu oženil s vdovou po jiném faráři. V letech 1805 – 1808 studoval v Rožnavě, později v Dobšíně. Naučil se latinsky, maďarsky a německy. Od r. 1810 studoval rétoriku, filosofii, politiku a teologii na evangelickém lyceu v Kežmaroku, pak se stal vychovatelem v Bratislavě a ředitelem gymnasia v Novém sadě. R. 1822 se oženil a z existenčních důvodů se r. 1833 přestěhoval do Prahy.

Redigoval tam časopis České muzeum a Světozor, r. 1848 se stal ředitelem univerzitní knihovny. Byl jmenován profesorem katedry slovanské filologie, ale své místo přepustil Fr. L. Čelakovskému. V roce 1860 měl vážné problémy se zdravím, takže opustil i místo ředitele knihovny. Stýkal se s obrozenci, věnoval se slavistice a jazykovědě. I když se vyhýbal politice, vyslovil ve Vídni vážný požadavek na vyučování v češtině.

Jeho zdravotní problémy se prohlubovaly a tak se r. 1860 pokusil o sebevraždu skokem z mostu. Sice přežil, ale 26. června 1861 zemřel.

Jeho jméno a dílo je nedílnou součástí obrozenecké a pro národ důležité literatury. Původně překládal z němčiny, ale věnoval se také sběru lidových písní a psal verše.

Roku 1814 vydal dílo „Tatranská múza s lyrou slovanskou“ a v r. 1818 – společně s Palackým – vyšly anonymně „Počátkové českého písemnictví, obzvláště prozodie“, kde zdůvodňoval používání časomíry. Na rozdíl proti daleko modernějším názorům Josefa Dobrovského, který dobře pochopil větší vhodnost přízvučné prozodie ve slovanských jazycích.

V dalších letech se věnoval pouze vědě. Roku 1826 vydal německy „Dějiny slovanského jazyka a literatury ve všech nářečích“ a v r. 1836 pravděpodobně své nejznámější dílo „Slovanské starožitnosti“, kde zhodnotil roli Slovanů při vytváření evropské kultury a dějin. Etnografickým dílem je „Slovanský národopis“, kde shromažďoval poznatky o slovanských národech, jazycích a etnografických hranicích. Dalšími důležitými díly jsou „Památky dřevního písemnictví Jihoslovanů“ z r. 1851 a „Památky hlaholského písmenictví“ z r. 1853.

„Co národu mého jest, to lidským a božím právem mého jest, co mého jest, to lidským i božím právem mého národa jest. Hanba vlasti jest hanba má, rána vlasti jest rána má, smrt vlasti je smrt má, ale i život její jest život můj, i sláva její sláva má!“

(P. J. Šafařík)

Červenec

Zdeněk Burian – dobrodružství a věda

Otevřete si jen namátkou některou z dobrodružných knížek Karla Maye, Jacka Londona – nebo „Rychlé šípy“ Jaroslava Foglara, prohlédněte si některý školní kabinet a najdete tam obrazy, které žákům pomáhají získat představu o dávném životě lidské společnosti – pod těmi všemi najdete jeho podpis. Ve světě získal pověst jednoho z nejvýznamnějších ilustrátorů pravěku ve světě.

Narodil se 11. února 1905 a zemřel 1. července 1981. Výtvarné nadání se u něj projevovalo už od raného mládí – ve čtrnácti letech byl přijat rovnou do druhého ročníku Akademie výtvarných umělců, ale pobyl tam pouze dva roky. Od svých 16 let se živil jako ilustrátor především dobrodružné literatury. Jeho prvním dílem byla ilustrace Stevensenovy knihy „Dobrodružství Davida Balfoura“, dalšími byly ilustrace ke knihám Eduarda Štorcha, Julese Verna, Karla Maye, Rydyarda Kuplinga, Jacka Londona a Jaroslava Foglara – tedy dobrodružná literatura jak se patří. Vyhovovala jeho naturelu – jeho láskou byl aktivní tramping, sympatizoval s hnutím Woodcraft (zálesácké tradice a zálesácké dovednosti a způsob života), což ovšem dost dobře nevyhovovalo tehdejší politické orientaci naší společnosti.

Nebylo ho ovšem možno ignorovat, protože druhá část jeho díla byla motivována spoluprací s předními archeology a paleontology, jakými byli Josef Augusta, Vojtěch Fetter a celá řada dalších, především Václav Mazák, který se aktivně zabýval dějinami člověka (byl také katalogisátorem Burianova díla). V rámci této spolupráce vznikala díla rekonstrující svět vymřelých zvířat, rostlin i lidí. Na jeho plátnech oživali dinosauři, mamuti i první lidé, jejich komunity i způsob jejich života, postavy v dobovém oblečení zabývající se určitou prací i vzájemnou komunikací. Vytvořil neuvěřitelných deset tisíc děl, ilustroval knihy i jejich obálky, časopisy – jen knih bylo asi 500. Vědecké poznatky paleontologů a archeologů dostávaly v jeho díle konkrétní podobu – staly se důležitou studijní pomůckou a zdrojem poučení.

Entebe – noc ze 3. na 4. července 1976.

Neuvěřitelná akce – osvobození rukojmích zajatých palestiskými teroristy.

Letadlo Air France letící z Tel Avivu do Paříže bylo uneseno čtyřmi teroristy, kteří do letadla nastoupili po mezipřistání v Athénách. Ovládli letadlo pouhých 8 minut po startu a přinutili posádku změnit směr letu. Natankovali v Bengházi a přistáli na letišti Entebe v Ugandě, kde vládl diktátor Idi Amin, který se pak stal prostředníkem při vyjednávání mezi teroristy a izraelskou vládou. Na palubě letadla bylo 254 cestujících dvanácti národností, plus 12 členů francouzské posádky.

Požadavkem teroristů bylo propuštění 53 teroristů vězněných v Izraeli a jejich doprava do Entebe. V zajetí v Entebe zůstalo pouze 105 rukojmích – Izraelců – ostatní byli propuštěni. Francouzská posádka propuštění odmítla a zůstala se svými cestujícími. V případě, že věznění teroristé nebudou propuštěni, hrozila zajatcům smrt.

Izraelská vláda přistoupila na vyjednávání a podařilo se jí posunout ultimatum o 72 hodin, což poskytlo dostatečný čas na přípravu a provedení záchranné akce. Té se zúčastnilo asi 200 lidí. 3. července odletěly z Izraele 4 vojenské letouny Herkules a velitelský Boeing 707. Letem nízko nad pobřežím se jim dařilo uniknout radarům, pak se zavěsily za pravidelnou britskou linku. Na letišti se nejdříve dostala parajednotka, která nepozorovaně rozmístila potřebná světla, pak přistálo letadlo s černým mercedesem a čtyřmi landrovery přizpůsobenými tak, aby vypadaly jako vůz diktátora a jeho doprovodu. Útočící jednotka byla předem seznámena se situací na letišti (výslech propuštěných pasažérů a plánků budovy, kde byli uvězněni shromážděni. Shodou okolností ji totiž postavila izraelská firma!), naprosto neočekávaně zaútočila, zabila 7 strážců v budově a rukojmí byli dopraveni do letounu. Velitelský Boeing kroužil nad letišti a dirigoval celou akci, včetně přistání Herkulesů. Během akce bylo zničeno 11 ugandských letounů Mig 17, v podstatě celé ugandské letectvo – izraelské letouny tedy nemohl nikdo pronásledovat. Při útoku byli zabiti 3 útočníci a 7 jich bylo zraněno. Mezi mrtvými byl i velitel akce plukovník Jonatan Natanjehu (akce byla později pojmenována jeho jménem). K zabitým rukojmím bylo ještě nutno připočítat starou ženu převezenu ještě před útokem do nemocnice – byla zavražděna zuřícími ugandskými vojáky.

Celá akce trvala 57 minut a vstoupila do dějin bezchybnou organizací a odvahou útočníků.

„Nic není důležitější než svoboda!“

Víte, kdo to řekl nebo napsal? Možná, že spíš znáte jiný citát z jeho díla! „*Svět je krásný a stojí za to o něj bojovat!*“ Byl to laureát Pulitzerovy a Nobelovy ceny za literaturu, americký spisovatel ***Ernest Hemingway***. Jeho romány a povídky se čtou jedním dechem, i když je často jejich námětem válka, nebo vůbec nelehký boj člověka s přírodou nebo nepřízní osudu.

Prožil život plný ebezpečí a zvratů, patřil k tzv. „ztracené generaci“, což byla skupina umělců, kteří se v první třetině 20. století scházeli v salonu americko – francouzsko – židovské spisovatelky Gertrudy Steinové v Rue de Fleurus č. 26 v Paříži.

Hemingway se narodil ve Spojených státech v rodině lékaře 21. července 1899. Od svého otce získal lásku k přírodě, lovu a sportu. Hrál na violoncelo a boxoval! Po ukončení školy se stal reportérem kansaského listu Star. Válečné zážitky na italské frontě, které se zúčastnil jako dobrovolník a ambulačním sboru, formovaly jeho přesvědčení, že každá

válka je zlo. Jako reportér se zúčastnil války ve Španělsku, prožil i vylodění Spojenců v Normandii roku 1944. Neminulo ho ani těžké zranění.

Měl rád nebezpečné sporty – lov a býčí zápasy. Prožité válečné události se staly námětem jeho literárního díla, stejně tak i lovecké zážitky z Afriky. Zobrazoval člověka v mezních situacích – jeho romány a povídky je nutno číst, popisovat je dost dobře nejde. „Sbohem armádo!“, „Komu zvoní hrana“, „Zelené pahorky africké“ , „Přes řeku do stínu stromů“, „Ostrov uprostřed proudu“, „Fiesta“, „Pohyblivý svátek“ a snad jeho nejznámější příběh o lidské nezlomnosti „Stařec a moře“, za kterou v r. 1954 obdržel Nobelovu cenu za literaturu.

V posledních letech života žil na Kubě, jeho smrt v r. 1961 je dodnes záhadou. Spáchal totiž sebevraždu – bez jakéhokoliv vysvětlení. Jeho přátelé vehementně popírali nešťastnou náhodu při manipulaci s puškou – na to prý byl příliš zkušený lovec, takže – vzhledem k depresím, kterými trpěl, spíš jeho smrt skutečně označovali za sebevraždu. Jeho dílo je však oslavou života, odvahy, dobrodružství a lidské sounáležitosti.

Přední osobnost české reformace – Tomáš Štítný ze Štítného

Předchůdce Husův, zakladatel české odborné prózy.

Byl šlechtic, pravděpodobně z chudé větve Benešoviců. Narodil se kolm r. 1333, zemřel snad 16. července 1401, ale je možné že až později. Tvrz Štítné leží nedaleko Žirovnice. Studoval na artistické fakultě pražské univerzity, vliv na jeho životní přesvědčení měli reformní kazatelé, především Milič z Kroměříže. Někdy v padesátých letech 14. století se vrátil na svou zvrz ve Štítném, ale nezůstal tam natrvalo. Po smrti manželky a tří dcer statek pronajal a žil z jeho výnosu v Praze, kde si zakoupil dům v blízkosti Betlémské kaple.

Zabýval se náboženskými otázkami a zásadně psal česky. Obracel se především k nižší šlechtě, která má být šířitelem etických ctností – moudrosti, spravedlivosti a má žít v souladu s Bohem. Bývá považován za zakladatele vědy etiky u nás. Je znám také četnými překlady z latiny.

V tzv. Klementinském kodexu jsou zahrnuty jeho traktáty, např. „O víře, o naději a milosti“, nebo „O hospodáři, hospodyně a čeledi“. Z jeho dalších děl jmenujeme alespoň „Knihy naučení křesťanského“, „Řeči besední“ , Olomoucké povídky“, „Život sv. Alžběty“ a celá řada dalších.

Knossos na Krétě a Arthur John Evans

Archeolog světového jména zemřel 11. července 1941 v Anglii. Prožil dlouhý život věnovaný vědě, narodil se 8. července 1851 tamtéž.

Palác v Knossu na Krétě je jedním z nenavštěvovanějších kulturních památek Evropy. Byl objeven v době, kdy Kréta patřila k Turecku – podmínky pro vykopávky byly velmi obtížné. To bylo někdy v r. 1878. Teprve když r. 1900 Kréta získala nezávislost bylo možno zahájit skutečný výzkum. Původně zde chtěl pracovat asi největší, i když amatérský, archeolog té doby Heinrich Schliemann. Ten nakonec od plánovaného výzkumu upustil, pozemek na kterém se památka nacházela byl totiž neúměrně předražený. Nakonec ho zakoupil Angličan Arthur John Evans a zahájil zde rozsáhlé vykopávky. Na místě bylo nalezeno asi 3000 hliněných tabulek a četné další nápisy. Evansovi se podařilo rozluštit krétské písmo – zjistil, že nápisy jsou dvojího typu. Rozlišil tedy tzv. lineární písmo A a B. Předpokládal, že vyspělá civilizace se uplatňovala nejřív na Krétě a teprve pak na pevnině. Vykopané památky částečně restauroval a doplňoval je kopii děl, umístěných v muzeu. Komplex v Knossu se rozkládal na

rozloze asi dvou hektarů, měl více než 1000 místností různě propojených chodbami vytvářejícími bludiště. Připomínalo to mytickou pověst o vládcí Minoovi – proto název minojská kultura. Byly tu nalezeny dvojité kultovní sekery – tzv. labrys, palác měl několik křídel, centrální nádvoří, vodovody a koupelny, odvody pro odpad, stěny byly pokryty nádhernými freskami přírody i lidských postav. Znamé jsou portréty žen s květinami i fresky zachycující oblíbený – a od té doby nikdy nenapodobený – sport bohaté mládeže, totiž zápasy s býky.

Vykopávky v Knossu Evanse proslavily, byl dokonce r. 1911 pasován na rytíře. Rozšířil archeologické sbírky v Oxfordu, založil Starožitnickou společnost.

Dostal se však do sporu s dalšími archeology (Carl Blegen a Alen Wace), pro své velmi neústupné „krétocentrické“ názory, které byly kritizovány.

V každém případě však odkrytím královského paláce v Knossu, jako největší archeologické lokality doby bronzové, si zasloužil své jméno v dějinách světové archeologie.

Michail Jurjevič Lermontov

Po Puškinovi asi nejznámější a nejmilovanější ruský básník. Přiznám se, že z těch dvou mi byl vždy bližší, snad pro četbu románového životopisu nazvaného *Démon* podle jeho básně, jejíž námět ho pronásledoval celý život.

Lermontov se narodil 15. října 1814 a zemřel v souboji 27. července 1841 ve svých 27 letech. Vychovávala ho bohatá babička (statkářka), matka mu zemřela a otec, chudý důstojník, se o něho nemohl dost dobře starat. Vztah mezi babičkou a otcem nebyl nikdy dobrý, hlavně pro spory o výchovu mladého Michaila. Přesto se však chlapci dostalo výborného vzdělání, nejdříve jako žáku exklusivní moskevské školy pro chlapce z aristokratických rodin, později na Moskevské univerzitě, kde studoval etiku, politologii a především literaturu. Celý život měl problémy s kázní a tak byl r. 1832 vyloučen a přešel na vojenskou školu v Petrohradě, kterou dokončil r. 1834 a byl hned povolán k regimentu husarů.

Literatura a vlastní tvorba ho zajímala a zaměstnávala stále více. V r. 1836 už byl autorem asi dvou set lyrických básní a tří her, z nichž nejpopulárnější se stala „Maškaráda“, která se sice hraje dodnes, ale v době vzniku byla cenzurou povolena teprve až v r. 1862. Jeho popularita nadměrně vzrostla v celém národě, když v r. 1837 zveřejnil báseň, motivovanou Puškinovou smrtí. Báseň se jmenovala „Na smrt básníka“ a – i když odpovídala skutečným tehdejších poměrů, které vyprovokovaly Puškina k souboji, ve kterém padl – samozřejmě ne nelíbila vládnoucí garnituře, Lermontov byl zadržen a z trestu poslán na Kavkaz, kde byl nucen bojovat proti horalům, se kterými vlastně sympatizoval. Babička však měla patřičné známosti i peníze a tak byl omilostněn a vrátil se do Petrohradu.

V letech 1838 – 1840 napsal soubor povídek propojených osobou ústřední postavy – Pečorina – a vydal je pod názvem „Hrdina naší doby“, své romantické představy zde nahradil psychologickým realismem.

Téma poemy „*Démon*“, jejíž první text napsal už ve čtrnácti letech, ho pronásledovalo celý život. *Démon* je vlastně padlý anděl vyvržený z ráje, který marně putuje po světě a hledá klid. Na své pouti se zamiluje do smrtelnice Tamary, ale jeho polibek pro ni znamená smrt.

Lermontov se s *Démonem* ztotožňoval, vyhledával nebezpečí, nebyl spokojen. Po duelu se synem francouzského vyslance v Petrohradě opět následoval trest a vyhnanství, tentokrát k Černému moři. Jeho regiment byl stále aktivní a ostatní důstojníci i mužstvo

ho obdivovali pro odvalu a statečnost. U Černého moře se mu však nelíbilo a tak předstíral nemoc a odjel se léčit do Pjatigorsku na severním úpatí Kavkazu.

Byla jsem v malém muzeu v Pjatigorsku, v domě, kde kdysi bydlel, měla jsem možnost vidět i místní zvláštnost v podobě jeskyně s minerálním jezírkiem a částečně propadlým stropem, kam se v jeho době chodili koupat. Místní ji nazývají „proval“. Nad Pjatigorském se tyčí monumentální hřeben hory Beštau (5 vrcholů) a docela na obzoru jsem jednou ráno prvně viděla dva bílé vrcholky nejvyšší hory Kavkazu Elbrusu. Není divu, že se tu Lermontovovi líbilo.

Ani tady však neměl klid a 27. července 1841 došlo k dalšímu souboji, tentokrát se starým rodinným přítelem majorem Martynovem. Lermontov sice předem prohlásil, že bude střílet do vzduchu, ale...zemřel tu další básník!

František Venclovský a kanál La Manche

První český přemožitel legendárního průlivu mezi Evropou a Velkou Británií. Na nejužším místě jsou břehy 32 km vzdáleny od sebe.

František se narodil v Lipníku nad Bečvou 25. dubna 1932 a zemřel v pouhých 64 letech 13. prosince 1996. Patřil ke špičce československých boxerů, bohužel zranění páteře ho předčasně vyřadilo z boxerských řad. Místo toho se začal věnovat dálkovému plavání a otužování.

Neměl to lehké. Od roku 1964 žádal o povolení výjezdu za účelem překonání kanálu, ale musel na něj čekat plných šest let, povolení dostal až v roce 1970. Bohužel, pokus byl neúspěšný a těsně před cílem bylo nutno pro nepříznivé počasí a totální vyčerpání pokus vzdát. Kameraman, doprovázející Venclovského při tomto pokusu, se o rok později zúčastnil československé turistické expedice „Kom – Šipka“, což byl zimní lyžařský přejezd pohoří Balkán v Bulharsku. Tam nám vyprávěl podrobnosti. Za prvé, počasí bylo tak špatné, že ostatní plavci čekající na start svůj pokus odložili, Venclovského ovšem tlačil povolený čas a nedostek peněz. A tak se do toho pustil! Vlny, zima, vítr – tenkrát žádný neoprén, pouze tukem natřené tělo. Nepřiléhaly mu brýle a dostala se pod ně slaná voda, takže ke konci pokusu už skoro neviděl. Vzdát se – to odmítal. Nakonec ho – více méně – proti jeho vůli museli vytáhnout z vody, už to bylo o život.

Jeho pokus u nás vzbudil velkou senzaci a tak nakonec o rok později, tedy v r. 1971 stál znovu na startu. Tentokrát byly podmínky příznivější a tak 30. července mohl, když vylézal z vody, pronést krásnou větu: „Já su tak šťastný...“ Plavba mu trvala 15 hodin 26 minut!

30. srpna 1975 ukončil svou druhou úspěšnou plavbu, tentokrát opačným směrem. Úspěch mu přáli nejen jeho přátelé, ale celá naše veřejnost!

Jarina Žitná

„Vlastenectví není agresivní, je to sentiment, nostalgie i rozum!“

(V. Vondruška – historik)

„Nikdy nebojuj, když zuříš!“

(autor neznámý)

„Kdo mlčí, nemusí vždy souhlasit. Možná jen nemá chuť diskutovat s idioty!“

(autor neznámý)

Svědkové národní minulosti

Bolestné pomníky doma i v cizině

Jsou roztroušeny prakticky po celém světě a nutí člověka k zamyšlení, co se to děje nebo dělo s lidskou potřebou mírového spolužití a přátelství národů.

Buchenwald

Jeden z vyhlášených vyhlazovacích táborů za druhé světové války. Dnes po něm zbylo jen několik staveb – hlavní brána, dvě strážní věže, lazaret, krematorium – a pomník, postavený roku 1958.

Tábor byl původně postaven ještě před válkou, konkrétně v červenci 1937, co by kamenem dohodil od jednoho z vyhlášených měst německé kultury, města Goetha a Schillera Výmaru (Weimar). Na počátku své existence zde trávilo své dny 12600 „delikventů“, na konci roku 1944 se stal místem utrpení pro 60 tisíc lidí, v únoru 1945 až 86 tisíc vězňů. Předpokládá se, že táborem prošlo celkem asi 240 tisíc vězňů, především mužů, z toho 7783 Čechů a Slováků, 818 z nich tu našlo svou smrt. Žen tu bylo málo, v první vlně jich sem bylo převezeno z tábora v Ravensbruku asi 500 až 1000 – a byly zde nuceny k prostituci. V druhé vlně na přelomu let 44 – 45 tu byly internovány ženy převezené většinou z Osvětimi, Bergen – Belsenu a Ravensbruku. Podmínky zde byly velmi kruté, v paměti, kromě jiných mučitelů a vrahů zůstává jméno Ilsy Kochové, tzv. buchenwaldské bestie, která byla po válce (po mnoha peripetiích) nakonec odsouzena na doživotí.

Tábor byl osvobozen 11. dubna 1945 třetí americkou armádou, 89 infanterií. Téměř neuvěřitelný je fakt, že zde existovala silná podzemní odbojová organizace, která byla dokonce schopna obstarat si (velmi omezený) počet zbraní a munice a pomocí ukrytého radia získávat zprávy zvenčí.

Po válce byl tábor někdy v r. 1950 zbourán – přesto je Buchenwald cílem častých návštěv jako memento lidského utrpení a trápení.

Lom Amerika

Najdete ho ve vápencové oblasti českého krasu nedaleko Karlštejna v katastru obce Mořina. Celý komplex tvoří 18 opuštěných lomů, kde se dnes už vápenec netěží, ale oblast pro svou nepopiratelnou romantiku a snadnou dostupnost je častým turistickým cílem. Největší z lomů je Velká Amerika, někdy nazývaná českým Grand Canyonem – měří 800 m na délku a 200 m na šířku a je asi sto metrů hluboký, na dně s půvabným jezerem. V oblasti se vápenec těžil někdy od dob Jana Lucemburského.

Pomník politickým vězňům z poválečných let je umístěn v tzv. Trestaneckém lomu, jeho dno sice leží asi 335m nad mořem, ale nikdy do něj nezasvítí slunce. Lágr pochází už z doby 2. světové války, kdy zde byli internováni vězni z pražské galerky, později váleční zajatci. V letech 1949 – 53 zde byla vězněna především česká inteligence, vyhlášený krutý vězeňský dozorce jménem Pytlík, zde působil už za protektorátu.

Verdun

Místo nejstrašnější zákopové války všech dob. Na poměrně malém území v blízkosti města Verdun zde tvrdě bojovala německá a francouzská armáda plných 10 měsíců – od února do prosince 1916. Boje se zúčastnili i čeští vojáci. Padlo zde asi 700 tisíc vojáků na obou stranách. Francouzi chápali boje u Verdunu jako boj o Francii.

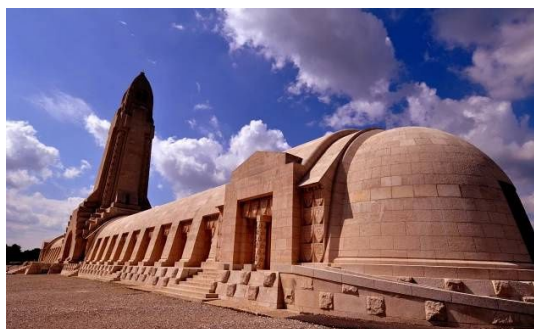
Na fotografii vidíte Ossuarium de Douamont na válečném hřbitově s „věží mrtvých“ vysokou 46 metrů. Douamont byla nejdůležitější francouzská pevnost, dnes je v ní umístěno muzeum bitvy, podobně jako uvnitř Ossuaria.

Památník Buchenwald

Lomy Amerika 1949 - 1953

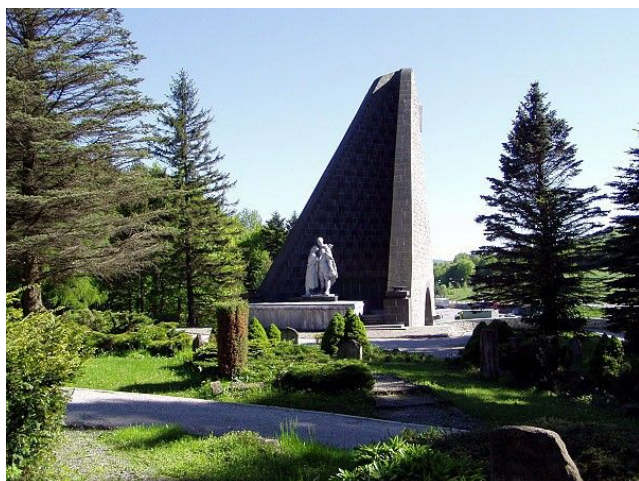

Verdun – Ossuarium de Douamont

Matka vlast - Mamajevská mohyla

Památník na Dukle

Památník USS Arizona – Pearl Harbour - Havaj

Vylodění v Normandii – pláž Omaha

Konečně téměř doma – Dukla

Je to průsmyk na jihovýchodě Polska v oblasti zvané Halič. Když jsem ho prvně viděla, opravila jsem si svou představu průsmyku jako nápadné sníženiny v horském hřebenu (nejsnazší přechod) a pochopila jsem, proč jeho překročení na území Slovenska bylo takovým problémem. Dukla je skutečně průsmyk, ale je protkán množstvím navzájem se křížících svahových hřebenů, terén naprosto nepřehledný a zarostlý vegetací.

Za války zde byly založeny dva pracovní tábory pro Poláky židovského původu, ale v roce 1942 byly zrušeny.

Na podzim r. 1944 se tu však odehrála jedna z nejtěžších bitev, která měla odlehčit Slovenskému národnímu povstání a vázat na sebe značnou část německých branných sil. O průběhu celé akce bylo mnoho napsáno, chcete-li však mít alespoň nedokonalou představu, jed'te se na Duklu podívat. Stojí to za to – jak pro poznání nádherné, dnes téměř neporušené přírody, návštěvy Národní kulturní památky, kterou je mohyla a hřbitov přímo na Dukle, ale i půvabných původních starých dřevěných kostelíků (Lubomirová a další), které přežily zdejší bojové akce.

Samotný památník na Dukle stojí uprostřed hřbitova, kde je pohřbeno 562 příslušníků našich jednotek, muzeum v přírodě a samotný památník vysoký 28 metrů, postavený v r. 1949. Najdete zde i bronzovou tabuli se jmény 1256 příslušníků I. armádního sboru SSSR a 15 bust s autentickými podobiznami padlých hrdinů. Doporučuji i návštěvu památníku v nedalekém Svidníku.

Každý zde pochopí, že úsměšky, kterými dnes často na účet Dukly a Slovenského národního povstání naše společnost nešetří, nejsou vůbec na místě!

Matka vlast – socha na Mamajevské mohyle

Je umístěna na návrší nad bývalým Stalingradem, dnes Volgogradem. Byla postavena na počest obrovského vypětí a konečného vítězství Rudé armády nad německou armádou. Je 85 m vysoká a její výstavbu padlo 5500 tun betonu a 2400 tun kovu. Zdvžený meč měří 33 metrů a váží 14 tun.

Socha je obrovská, význam bitvy u Stalingradu je však daleko větší. Právě tady totiž došlo k rozhodujícímu obratu a první, neuvěřitelné a podstatné porážce německé armády.

Bitva u Stalingradu trvala v podstatě od podzimu 1942 do zimy 1943. Je jednou ze tří největších bitev (ještě bitva pod Moskvou a u Kurska), které způsobily obrat ve válce a začátek vítězství na východní frontě. Strategické území - oblast kolem Stalingradu a na dolní Volze nelze podceňovat. Hitlerovi šlo o získání koridoru k cestě na Kavkaz (potřebné nerostné bohatství!) i o ovládnutí zemědělského regionu Kubáně a dolního Povolží. Začátek bitvy se nevyvíjel pro Rudou armádu dobře, spíš naopak. Němci ovládli téměř celé město s významným strojírenským průmyslem, ale Rusové se zuřivě bránili a bojovali dům od domu – na to němečtí vojáci nebyli zvyklí.

19. listopadu 1943 byla vyhlášena operace Uran, Rudá armáda smetla rumunské, maďarské a italské jednotky, které zde bojovaly, podařilo se jí rozbít obklíčení a převzít iniciativu. Hitler však zakázal armádě (nacházela se v beznadějném postavení) ústup, kapitulace podle něj nepřicházela v úvahu. Německá armáda tak propásla i poslední šanci před nadcházející zimou a maršál Paulus Hitlera neposlechl – vzdal se! V kotli zůstalo 230 300 německých a 13 000 rumunských vojáků plus 193 000 ruských zajatců a přeběhlíků. Část raněných byla evakuována letecky. I tak to však pro Hitlera znamenalo obrovskou porážku, ztrátu celé armády, nemluvě o přerušení žádoucí cesty na východ a demoralizaci zbylé armády a vlastně i domácího území.

Kapitulace u Stalingradu znamenala zlom ve válce a převzetí iniciativy Rudou armádou. 2. – 5. února slavnostně zvonily zvony na moskevském Kremlu i v jiných sovětských městech, v Německu byl vyhlášen státní smutek!

Národní památník bitevní lodi Arizona

Památník byl veřejnosti zpřístupněn v roce 1962, dostanete se k němu však pouze lodí. Svým pojetím je do jisté míry atypický – jedná se o most, který stojí nad vrakem lodi USS Arizona a v jednu chvíli pojme až 200 návštěvníků.

Američané jsou patrioti a na stavbu památníku přispěli z vlastní kapsy. Stačilo si koupit plastový model lodi USS Arizona, nebo třeba navštívit benefiční koncert Elvise Presleyho. Muzeum a památník USS Arizona ročně navštíví přes milion lidí. Ještě před začátkem prohlídky památníku USS Arizona jim je promítnut 20 minutový film o útoku na Pearl Harbor. Poté jsou návštěvníci přepraveni čluny přímo k plovoucímu památníku, jenž se skládá z návštěvnického střediska, promítacího sálu a muzea s výstavními prostory.

Američané dodnes považují neočekávaný a úspěšný japonský útok 1941 na Pearl Harbour v neděli 7. prosince 1941 za svou národní potupu. Japonci sice byli úspěšní – přepadu se zúčastnilo 6 japonských letadlových lodí a celá armáda letadel - nepočítali ovšem s obrovskou vlnou pohoršení a vůlí bojovat běžných občanů Spojených států. V tomto smyslu si rozhodně nepomohli – Spojené státy Japonskému císařství okamžitě vyhlásily válku. Loď Arizona se potopila s většinou svých námořníků na palubě. Její trup jim dodnes poskytuje hrob, neleží příliš hluboko a z pontonu památníku můžete loď vidět pod svýma nohama téměř celou.

Operace Overlord – otevření druhé fronty

Normandie je krásný kus Evropy, její pláže lákají k odpočinku i k poznávání krásy přírody i práce lidských rukou. Turisté tam však dnes jezdí především jako na místo, kde se odehrávala důležitá, krvavá a po všech stránkách problematická akce, která znamenala otevření druhé fronty (konečně!!), návrat Spojenců na pevninu – konec válečného šilenství se zase přiblížil. Dnes můžete v Normandii navštívit celou řadu vojenských hřbitovů a památníků, zachované části německého opevnění, navštívit muzeum operace s promítáním v kruhovém kinu a na plážích pozorovat nekonečnou hru vln, které pomalu pohřbívají zbytky umělých přistávacích bloků, určených pro vyložení vojáků i vojenské techniky.

Datum operace Overlord bylo původně určeno na 5. května, z organizačních důvodů však muselo být posunuto až na začátek června. K úspěchu akce byl potřeba vysoký příliv a zároveň úplněk – a to se současně nevyskytuje příliš často. Vylodění předcházela obrovská kamufláž na celém francouzském pobřeží – Němcům bylo jasno, že k vylodění v nejbližším termínu musí dojít, ovšem neměli ani tušení, kde! Klonili se spíše k přesvědčení, že to bude někde u Calais, kde je průliv nejužší. Spojenci spolupracovali s francouzským hnutím odporu, které provádělo nejen řízené sabotáže, ale také získávalo spoustu údajů o německých pozicích a záměrech.

Dalším termínem připravovaného útoku byl 5. červen, počasí však bylo špatné, moře bouřilo, podmínky pro úspěch přistání a vylodění armády byly více než nepříznivé. Jenže odložit akci bylo asi stejně riskantní – vylodění muselo přesně navázat na přesun obrovského množství vojska rozptýleného v táborech po celé Anglii, organizaci konvojů převážejících vojáky i válečný materiál, munici...vlastnímu útoku měl předcházet silný výsadek parašutistů. Organizačně vylodění představovalo problém, který ještě nikdo nikdy neřešil. Nakonec se velitel celé akce, generál Dwight Eisenhower rozhodl pokračovat, konečný Den D se však přesunul na 6. června. Pobřeží bylo už předem rozděleno na několik sektorů, které dostaly krycí jména Utah, Omaha, Gold, Juno a Sword – měli na nich operovat vojáci Spojených států, Velké Británie a Kanady.

Popisovat celou akci není účelem tohoto článku, ostatně autentického materiálu je hodně jak na stránkách knih, tak na internetu, existují i filmové dokumenty. Daleko nejpůsobivější je však návštěva pobřeží, kde teprve člověk pochopí, jak byla celá akce obtížná a jaký měla význam pro další fázi válečného úsilí Spojenců, osvobození Francie a konečné porážky fašistického zla!

Jarina Žitná (čerpáno z materiálů wikipedie a dostupné literatury. Zajímavé je, že jsem nikde nenašla jména autorů uvedených pomníků!))

Zprávy z žup a jednot

Sokolská župa Ještědská ve sletovém roce 2018

Župní přebor Zálesáckého závodu zdatnosti

Účastníci se na Proseči sjeli v sobotu 5. května odpoledne, skupina rodičů a dětí se dostavila až v neděli 6. května ráno.

Je třeba připomenout, že nám přálo počasí – bylo nádherně!

V sobotu přijelo 78 žáků a žákyň ze sedmi sokolských jednot, doprovázelo je 24 cvičitelů a rozhodčích nedělního přeboru, samostatného programu pro naše nejmenší se

zúčastnilo 34 dětí, 20 rodičů nebo prarodičů a jeden pes! Celkem se tedy zúčastnilo 156 účastníků ze sokolských jednot z Chrastavy, Bílé, Kobyl, Hořeních Pasek, Českého Dubu, z libereckých jednot se zúčastnil Sokol Horní Růžodol a Liberec I.

Spali jsme v sále prosečské sokolovny, místní jednota zajistila stravování účastníků – v sobotu večer a v neděli k obědu byla polévka, večer buřty na opékání, v neděli snídaně. Po zahajovacím nástupu v sobotu navečer byl čas na opakování naukových disciplin Zálesáckého závodu zdatnosti – práce s mapou a buzolou, odhad vzdálenosti, uzlování, poznávací disciplíny – zdravotěda a první pomoc, poznávání přírodnin – rostlin, zvířat, regionálních památek a přírodních úkazů a sokolská historie a současnost.

Večerní program byl zakončen opékáním buřtů na ohništi u sokolovny a noční hrou, po které už na všechny čekaly pouze spací pytle v sále sokolovny, kde prostředí zútulňoval oheň ve velkých litinových kamnech. Nechali jsme ho hořet pouze chvíli, ale to stačilo, aby se vzduch ve studeném sále ohřál tak, že tu bylo příjemně.

V neděli ráno se nástupu před závodem zúčastnila i skupina rodičů a dětí, která pak měla vlastní herní program, zakončený opékáním buřtů.

Zálesáckého závodu zdatnosti se zúčastnilo 8 hlídek mladšího a 17 hlídek staršího žactva.

Výsledky závodu mladšího žactva: 1. místo Sokol Bílá, druhé Sokol Kobylky a třetí smíšené družstvo Sokola Český Dub a Bílá.

V kategorii staršího žactva se na prvních dvou místech umístily hlídky Sokola Bílá, třetí byla hlídka Sokola Hořeních Pasek.

Rozhodně nejúspěšnější jednotou byla tentokrát sokolská jednota v Bílé. Za 14 dní se konal přebor České obce sokolské – tentokrát v Doubí u Třeboně, bohužel jsme tam nebyli zastoupeni. Důvodem byla časová kolize s místními hasičskými závody, škoda.

Vítězné hlídky byly odměněny diplomem, všichni účastníci obdrželi pamětní list této akce. Ke klidnému průběhu akce rozhodně přispěli cvičitelé i rodiče, kteří děti přivezli auty, takže nebylo nutno spěchat na veřejnou dopravu, která je v Proseči špatně dostupná.

Většina z přítomných dětí je v nácviu některé z dětských sletových skladeb, které bude moci naše veřejnost shlédnout 10. června v Turnově na stadionu u sokolovny. Všechny srdečně zveme!

Letošní sraz v přírodě splnil všechna očekávání jak vedení srazu, tak přítomných cvičitelů i všech dětí. Bylo nám společně dobře a mohli jsme se přesvědčit, že naše celoroční práce má nejen svůj význam, ale přináší i své výsledky, které jsme mohli pozorovat na výkonech, ale především na vzorném chování závodníků i cvičitelů.

Jarina Žitná, Sokol Liberec I.

Tělocvičná jednota Sokol Přerov před sto lety Jak obětaví a pilní byli naši předci....

Letos na jaře začal magistrát našeho města s obnovou části nové zídky na sokolské zahradě, která se zřítla působením kořenů stromů rostoucích na pozemku městského bazénu. Stavba nové zídky vyvolala otázku, jak stará byla ta stará. Bratr Bohumil Domanský se domnívá, že byla postavena v roce 1921. Kvůli tomuto zjištění se začel do Památníku našeho Sokola z roku 1931. Z něho se můžeme také dovědět jak pilní a obětaví byli naši sokolští předci. Ať jsou pro nás příkladem, a proto z článku cituji:“Rychle rostoucí počet členů a žactva, po těžce vykoupené svobodě v roce 1918, vedl k přístavbám sokolovny a k vybudování Stadionu pro cvičení v příznivé roční době, pro veřejná vystoupení tělocvičná, divadelní, pro slavnosti, závody, hry, kluziště a tenis.

Stadion jest propůjčován i jiným spolkům. Byl vybudován v roce 1919 na zakoupených a zčásti br. Štěpánem Kleinem věnovaných pozemcích na pravém břehu Bečvy proti mostu na "Brabantsku" roku 1921 nákladem 500 000 Kč, při čemž skoro veškeré práce zemní a pomocné, dovozy a odvozy stavebního materiálu byly provedeny zdarma sokolskou prací, cihly a vápno bylo rovněž darováno příslušníky jednoty. Rovněž většina prací řemeslnických provedena členy zdarma. Byla stanovena pracovní povinnost, a to mužům 50 pracovních hodin, ženám a dorostu 25. Zdarma bylo poskytnuto 1500 povozů a 400 nákladních aut. Bylo odpracováno přes 40 000 hodin, na penězích místo práce odvedeno 35 000 Kč. Betonová tribuna jest pro 1490 osob, s dalšími místy k sedění 1 830 míst, k stání 4 - 4,5 tisíc, úhrnem pro 6 - 7 tisíc lidí. V roce 1923 upraveno na Stadionu hygienické zařízení.“

Miroslav Rozkošný, vzdělavatel Sokola Přerov

Turistický pochod „Krajem Karoliny Světlé“

T. J. Sokol Český Dub uspořádala v sobotu 12. 5. 2018 již 39. ročník turistického pochodu Krajem Karoliny Světlé.

Na startu se zaregistrovalo rekordních 1 188 turistů včetně čtyř vozičkářů.

Meteorologové předpovídali letní teploty s možností dešťových přeháněk a předpověď se vyplnila. Od rána svítilo sluníčko a teploty vyšplhaly až k 24°C. Příjemná tak byla i krátká odpolední dešťová přehánka, která osvěžila vzduch.

Odměnou pro všechny, kteří se vydali na některou z tras pochodu, byla krásná krajina Podještědí s rozkvetlou jarní přírodou.

Pořadatelé cestou pro účastníky připravili:

- Kontroly s opékáním špekáčků
- Posezení na kontrole v lomu u Malého Dubu zpříjemnila svou hudbou country skupina Fotři
- Možnost vyzkoušet si své golfové dovednosti
- Oblíbený kvíz

Na pochod se zaregistrovalo 1188 turistů, kteří celkem našlapali 14120 km na tratích 8 km, 14 km, 18 km, 23 km, 30 km a 50 km.

Nejstarším účastníkem byl Miroslav Dvorský – 84 let, nejmladší Anna Řeháková – 6 týdnů.

Nejvzdálenějším účastníkem byla Lenka Jurčíková z Levoči na Slovensku a Petr Jakuba z Kašavy u Zlína. V cíli obdržel každý diplom a sladký suvenýr – tradiční ručně zdobený perníček. Ke kávě byly připraveny vynikající zákusky a na posilněnou gulášek, řízky a grilovaná kýta.

Velkému zájmu se těšila výstava v prostorách sokolovny, která podrobně mapovala stotřicetiletou historii Sokola v Českém Dubu včetně podrobných informací o všech 38 předchozích ročnících turistického pochodu Krajem Karoliny Světlé.

Ve čtvrtek 24. května bude uspořádána v rámci tohoto výročí tělocvičná akademie, na kterou všechny srdečně zveme!

Libor Škoda - starosta sokolské jednoty v Českém Dubu

Ještě jednou Český Dub – předání nového praporu

Krásná akce spojená s pěknou akademií. Konala se ve čtvrtek 24. května při příležitosti 130 výročí vzniku sokolské jednoty v obci. Při této příležitosti byla v sokolovně také

otevřena výstava o činnosti jednoty – velmi rozsáhlá obrazová dokumentace dovolila všem účastníkům nahlédnout do její bohaté činnosti.

Prapor byl slavnostně předán sponzory (a zároveň cvičenci jednoty) starostovi jednoty, bratru Liboru Škodovi a zároveň byl ozdoben pamětní stuhou vzdělavatelského sboru.

Zvláštností celé akce bylo předání prsti, odebrané u pomníku bitvy u Zborova při příležitosti stého výročí (2. července 1917). Dřevěná schránka vzácné relikvie nese na víku stručný nápis: „*Zborov 1917 - 2017*“ a bude pietně uložena v sokolovně.

Sokolovna byla pro slavné výročí nově vymalována, opatřena novým světlým obložením, přísálí a sloupy se chlubilo veselou světle zelenou barvou. Na akademii vystoupili cvičenci všech složek místní jednoty – od rodičů a dětí, předškoláků, žactva, žen a mužů, kteří předvedli cvičení na hrazdě. Diváci měli možnost shlédnout také skladby, které jednota nacvičuje na XVI. Vsesokolský slet - což obecnost sledovalo s velkým zájmem. Před zakončením programu byly ještě předány bronzové medaile ČOS za neúnavnou a dlouholetou činnost cvičitelkám Marcelce Dostálové, Katce Rybářové, Jaroslavě Dědkové a třem (tentokrát dokonce!) rodným sestrám – Martině Růžičkové, Kateřině Řídké a Heleně Knoblochové.

Po ukončení programu jsme ještě spokojeně poseděli u kávy – měli jsme si rozhodně o čem povídat a diskutovat. Mezitím byl sál uklizen a připraven na páteční taneční zábavu, která měla celý slavnostní program ukončit.

Jarina Žitná

Závěrečné slovo – XVI. slet

Poslední předletové víkendy jsou tady! Šest let někam uplynulo jako mávnutím kouzelného proutku. Skladby jsou nebo mají být dobře nacvičené, zbývá však ještě náročný secvik malých celků, aby dostatečně vynikla celková choreografie. Prostor k tomu poskytují župní slety, které probíhají v květnu a červnu. Pak už volá Praha – a stále litujeme, že se nemůžeme vrátit na Strahov.

Měla jsem možnost zúčastnit se župního sletu ve Dvoře Králové a velkého společného sletu pražských žup v Brandýse nad Labem. Obě akce byly víc než úspěšné, dobře zorganizované a cvičenci se skutečně snažili o co nejlepší výkon. Rozhodně bylo zajímavé posuzovat vývoj skladeb od jejich prvního slavnostního předvedení na Vinohradech do současnosti. Někdy část skladby, která se líbila v malém provedení je trochu zklamáním, jindy se nám něco nelíbilo a v ploše to dopadlo víc než dobře. Musíme počítat i s různým vkusem cvičenců i diváků – od toho je totiž závislý výběr skladby.

Musím přiznat, že na obou akcích, které jsem měla možnost vidět, se projevoval maximální zájem cvičenců o co nejlepší provedení – i když se, pochopitelně, také vyskytovaly - v podstatě drobné - chyby. Do „velkého“ sletu už nezbývá mnoho času a většině cvičitelů je už teď jasno, jaké a kde jsou přednosti skladby, kterou nacvičovali, kde jsou její úskalí i co vynikne a inspiruje cvičence k dalšímu úsilí (třeba za šest let?)!

Řekla bych, že obecným úskalím je velká fluktuace cvičenců při nácviku, častá absence, nedostatky netrénované pohybové paměti a nedostatky pohybové kultury, což vyplývá – alespoň u žen – většinou ze dvou různých příčin. Jedna skupina žen se vrací do našich tělocvičen pouze před sletem, druhá naopak společný nácvik odmítá, takže se v jednotách musejí shánět další hodiny vyhrazené pouze pro nácvik – ani jedno řešení není v pořádku. U dětí je největším problémem nedostatek spolupráce rodičů s cvičiteli. „Jedem k babičce! Na výlet!“ že se v tu dobu koná akce, na kterou je dítě přihlášeno a

počítá se s ním, na to, bohužel, většina rodičů vůbec nebere ohled. To se netýká pouze nácviku na slet, ale i nejrůznějších závodů nebo jiných podniků, na které je dítě přihlášeno - rodičům je úplně fuk, že zkazí závod, soutěž i ostatním dětem v družstvu. Jako dlouholetou autorku pohybových skladeb mne, pochopitelně, zajímá jejich kvalita, jejich obliba u cvičenců, zajímají mne problémy vnikající při nácviku i výběr hudební předlohy.

Jsem přesvědčena o tom, že – a to říkám s plným vědomím toho, že naše cvičenky nejsou žádné profesionálky – nároky na skladbu, její choreografii, soulad s dobře vybranou hudbou, úroveň popisu, grafického znázornění, případně videozáznamu, musí být vysoké. Zodpovídá za to režijní komise náčelnictva o cvičitelské sbory jednotlivých věkových kategorií. Laťka by měla být vždy položena o něco výše, než je současná úroveň cvičenek – jen tak je totiž možno získat jejich uvědomělý zájem a snahu. To všechno s přihlédnutím k divácké zajímavosti a vnějšímu vzhledu skladby. Jsem přesvědčena o tom, že klíčem k úspěchu je výběr vhodné hudby a tím víc jsem překvapena tím, že letos bude chybět skladba na klasickou hudební předlohu, která vždy silně působí na cvičenky – ale i na diváky.

Po minulém sletu před šesti lety jsem se pokusila o rozbor jednotlivých skladeb na základě odborných kritérií i citového zaujetí cvičence i diváka! Vycházela jsem z pečlivého pozorování jednotlivých skladeb o úrovně jejich předvedení. Ráda bych se o to pokusila i letos, ale tentokrát ve spolupráci s cvičiteli a cvičitelkami v praxi, pak by to totiž mělo prokazatelnější hodnotu. A tak tedy vás všechny žádám o pomoc. Vyšetřete si trochu času a dejte upřímně vědět, co si o jednotlivých skladbách, jejich přednostech, úskalí a nedostatcích myslíte vy, jako ti, kdo autorovu vizi uvádíte v praxi, náčelnictvo ČOS jistě vaši iniciativu přivítá!

Co bych tedy od vás potřebovala vědět!!!!

- Kterou skladbu nacvičujete
- Jste cvičenec - cvičenka nebo jste cvičitelé
- Jak hodnotíte vaši skladbu s hlediska vhodnosti na XVI. všesokolském sletu
- Zhodnoťte skladbu podle svého mínění (vhodnost výběru hudby, logiky, prostorové choreografie, nároky na kondici a na pohybovou vyspělost cvičenců nebo cvičenek
- Nacvičovala se skladba dobře, nebo činila potíže?
- Úroveň ústředních nácviků byla většinou dobrá, ale jaká byla úroveň popisu?
- Jak na nácvik reagovali cvičenci?
- Všechno, co vás k vaší skladbě napadne
- Kterou skladbu považujete za nejlepší a nejzajímavější?

Má – li hodnocení skladeb být na úrovni, potřebujeme znát především názory těch, kterých se to nejvíc týká – tedy cvičitelů i samotných cvičenců!

Upozorňuji, že nemám žádnou kompetenci ke shromažďování vašich názorů, kritiky i přání do budoucna. Domnívám se však, že právě takové neformální hodnocení by mohlo přinést něco nového a mít svou cenu! Je mi jedno, jestli své názory pošlete anonymně nebo se podepíšete – při vypracování tohoto hodnocení všechna jména vynechám. Jsou nepodstatná! Věřím – nebo – jsem přesvědčena, že všechny skladby dopadnou dobře a že z Prahy pojedeme s patřičnou euforií do budoucna. Nečekejte tedy na tuto euforii a ozvěte se hned, protože už dávno všichni víme, kde nás tlačí bota!

Velmi ráda bych své hodnocení zveřejnila v Souzvucích, které vyjdou 3. září (2. IX. se vracím z dovolené). Končím tento „pastýřský“ list myšlenkou, že

Společnými silami a spoluprací jsme neporazitelní!

Zdar nadcházejícímu sletu a všechno dobré vám všem! Jarina Žitná

